

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: **Slovenská obchodná inšpekcia, Ústredný inšpektorát Bratislava**, Prievozská 32, Bratislava, proti žalovanému: **C., B., Š.**, zast. advokátom Mgr. Ing. M., V., B., **o zaplatenie 76,08 eur (2.292,- Sk) s prísl.**, o mimoriadnom dovolaní Generálneho prokurátora Slovenskej republiky proti rozsudku Okresného súdu v Dunajskej Strede zo dňa 9. februára 2006 č.k. 5 Cb 70/2005-140 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave zo dňa 9. januára 2007 č.k. 21 Cob 134/2006-185, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Okresného súdu v Dunajskej Strede zo dňa 9. februára 2006 č.k. 5 Cb 70/2005-140 a rozsudok Krajského súdu v Trnave zo dňa 9. februára 2007 č.k. 21 Cob 134/2006-185 **z r u š u j e** a konanie **z a s t a v u j e**.

Najvyšší súd Slovenskej republiky vec po právoplatnosti uznesenia postúpi Slovenskej obchodnej inšpekcii, Inšpektorátu Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Bratislave pre Bratislavský kraj.

O d ô v o d n e n i e :

Okresný súd v Dunajskej Strede rozsudkom zo dňa 9. februára 2006 (na l.č. 140) návrh zamietol a žalovanému priznal náhradu trov konania.

Z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že žalobca sa domáhal zaplattenia istiny 2.292,- Sk s 10% úrokom z omeškania od 03.12.2004, predstavujúcu náklady vykonaných skúšok odobratých vzoriek tovaru, ktorý skúškam nevyhovел podľa platných noriem. Skúšky vykonala skúšobňa N., s.r.o., a vyfakturovala žalobcovi, ktorý takto zaplattenú sumu refakturoval žalovanému s poukazom na ust. § 7 ods. 4 zák.č. 280/2003 Z.z.

Súd prvého stupňa vydal platobný rozkaz, proti ktorému podal žalovaný odpor s námietkou pasívnej legitímácie s poukazom na ust. § 2 ods. 1 písm. b/ zák.č. 634/1992 Zb. v platnom znení.

Žalobca vo svojom vyjadrení k nedostatku pasívnej legitímácie žalovaného uviedol, že žalovaný je pasívne legitimovaný podľa § 7 zák.č. 128/2002 Z.z.

Súd vykonal dokazovanie listinnými dôkazmi a zistil, že podľa mandátnej zmluvy č. 112 /O/01/2002 zo dňa 28.05.2002, čl. I, žalovaný prevádzkuje čerpaciu stanicu pohonných hmôt, ktorá je vo výlučnom vlastníctve M., vrátane jej vybavenia a vedľajšej prevádzky. Z bodu 1 až 24 uvedeného článku vyplýva, že partner bude vykonávať obsluhu zákazníkov v mene a na účet M.. Z článku III. bod 1 a 2 tohto článku vyplýva, že všetok tovar a výrobky predávané na čerpacej stanici, sú vo výlučnom vlastníctve M., až do odpredaja kupujúcemu. Z bodov 6 a 7 uvedeného článku vyplýva, že žalovaný bol povinný používať výlučne pokladnicu M. a odovzdávať príjmy z predaja spoločnosti M.. Podľa čl. IV. zmluvy žalobca mal nárok na províziu za odpredaj pohonné hmoty ako aj províziu z obratu za iný tovar.

Z potvrdenia o odbere vzoriek ev. č. No 000 167 vykonané Slovenskou obchodnou inšpekciou, Obchodný inšpektorát v Trnave zo dňa 24.09.2003 vyplynulo, že bol vykonaný odber u žalovaného na čerpacej stanici C., K., B., vykonaná skúška odobratej vzorky a následne spísaný protokol o skúškach č. 403/200, spoločnosťou N., s.r.o. a analytické laboratóriá, skúšobné laboratórium palív a mazív, T., B., pod. č. S 106/2002, z ktorého protokolu vyplynulo, že výsledky skúšok týkajúce sa uvedeným vzoriek odobratých u žalobcu dňa 30.09.2003, spracovaných dňa 03.11.2003, ktorý protokol bol vydaný dňom 14.11.2003, vzorka BA

č. 4095 nevyhovovala STN EN 228, z dôvodu znečistenia. Za vykonanú skúšku skúšobňa fakturovala žalobcovi sumu 2.292,- Sk faktúrou č. 3468 31 vystavenou dňa 19.11.2003, s dátumom splatnosti 03.12.2003. Dňa 22.11.2004 žalobca zaslal doporučené žalovanému oznámenie o výsledku vykonanej skúšky a vyzval žalovaného s poukazom na § 7 zák.č. 128/2002 na zaplatenie faktúry 308304 na sumu 2.292,-- Sk.

Slovenská obchodná inšpekcia, Inšpektorát SOI, so sídlom v Trnave rozhodnutím č. P 880/1/2003 zo dňa 19.04.2004 uložila žalovanému pokutu 50.000,-- Sk pre porušenie povinnosti predávajúceho podľa § 3 ods. 1 písm. b/ zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa, proti ktorému sa žalovaný odvolal, namietal pasívnu legitimáciu, ako aj neúmerný odstup času od odberu vzorky a vykonania skúšky. Rozhodnutím Ústredného inšpektorátu Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Bratislave zo dňa 20.12.2004 bolo zrušené rozhodnutie SOI a vrátené na ďalšie konanie, keď dospel k záveru, že účastník konania nespĺňa definíciu predávajúceho v zmysle § 2 ods. 1 písm. b/ zákona č. 634/1992 o ochrane spotrebiteľa a nemôže preto niesť zodpovednosť za porušenie § 2 ods. 1 písm. b/ citovaného zákona, keď podľa § 2 ods. 2 Obch. zákona, sa podnikaním rozumie sústavná činnosť vykonávaná samostatne podnikateľom vo vlastnom mene a na vlastnú zodpovednosť za účelom dosiahnutia zisku.

Na základe vykonaného dokazovania súd dospel k záveru, že žalovaný v tomto konaní nie je nositeľom tých práv a povinností, ktoré priznáva zákon v zmysle § 2 písm. b/ zák.č. 128/2002 Z.z. o štátnej kontrole vnútorného trhu vo veciach ochrany spotrebiteľa v znení zmien a doplnení, keďže žalovaný na základe mandátnej zmluvy o prevádzkovaní čerpacej stanice vykonával len sprostredkovanie predaja pohonných hmôt, kde za celý čas realizácie predaja ostal vlastníkom a samotným predajcom iný subjekt, a to M. S., ktorý poskytol čerpaciu stanicu pre žalovaného na prevádzkovanie. Nepochybne o tom svedčí obsah mandátnej zmluvy, kde žalovaný vystupuje len ako sprostredkovateľ predaja pohonných hmôt, keď až do ich predaja ostáva vlastníkom M. S., spol. s r.o. Tým ako prevádzkovateľ čerpacej stanice nemal príjem z predaja pohonných hmôt žalovaný, ale podľa bodu 1 článku IV. zmluvy, dostával províziu od vlastníka, teda je možné jednoznačne mať za to, že išlo o vzťah mandanta a mandatára medzi žalovaným a skutočným predajcom pohonných hmôt M. S. s poukazom na § 566 a nasl. Obch. zák. v platnom znení.

Na základe uvedeného súd žalobu zamietol a o trovách konania rozhodol podľa § 142 ods.1 O.s.p. v prospech úspešného žalovaného.

Žalobca podal proti rozsudku odvolanie podaním zo dňa 15. marca 2006. V odôvodnení odvolania opätovne poukázal na zákon č. 128/2002 Z.z. v znení neskorších zmien a doplnkov o štátnej kontrole vnútorného trhu vo veciach ochrany spotrebiteľa, ktorý okrem iného upravuje štátnu kontrolu predaja výrobkov a poskytovania služieb spotrebiteľom na vnútornom trhu (§ 1 ods.1 písm. a/), ako aj pôsobnosť Slovenskej obchodnej inšpekcie pri kontrole vnútorného trhu (§ 1 ods.1 písm. b/). Právna regulácia práv a povinností kontrolovaných osôb, je obsiahnutá v dikcii § 7 ods. 4, podľa ktorého je kontrolovaná osoba povinná uhradiť náklady skúšok na overenie bezpečnosti a kvality výrobkov, ak ich deklarovaná bezpečnosť, alebo kvalita nevyhovuje požiadavkám právnych predpisov. Nejde pritom o voľnú úvahu S. o tom, kto je nositeľom zákonnej povinnosti v zmysle § 7 zákona, ale ide o zákonom uloženú povinnosť úhrady nákladov konkrétnym subjektom, u ktorého bola kontrola vykonaná na základe zákona. Touto osobou je podľa odvolateľa žalovaný, bez ohľadu na to, či bol alebo nebol vlastníkom kontrolovaného tovaru.

Žalovaný vo svojom vyjadrení k odvolaniu uviedol, že sa stotožňuje s názorom prvostupňového súdu, že nie je pasívne legitimovaný v konaní. V tejto súvislosti poukázal na to, že žalovanému Inšpektorát SOI v Bratislave uložil podľa § 24 ods. 1 zákona o ochrane spotrebiteľa pokutu vo výške 50.000,- Sk, proti ktorej podal odvolanie a Ústredný inšpektorát SOI v Bratislave rozhodnutie o pokute zrušil z dôvodu, že žalovaný nespĺňa definíciu predávajúceho podľa § 2 ods. 1 písm. b/ zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa v platnom znení. Navrhol napadnutý rozsudok potvrdiť.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací prejednal vec a napadnutý rozsudok podľa § 220 O.s.p. zmenil tak, že žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 2.292,- Sk a trovy konania.

Z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že odvolací súd po preskúmaní vykonaného dokazovania a k samotného právneho vzťahu medzi účastníkmi konštatoval, že hoci sa nejedná

o typický záväzkový vzťah založený obchodnou zmluvou je nepochybné, že k vzniku a k porušeniu právnej povinnosti, došlo pri podnikateľskej činnosti žalovaného, v súvislosti s jeho činnosťou a s činnosťou žalobcu v oblasti kontroly kvality výrobkov, ktorá má charakter zabezpečovania verejných potrieb (verejnou potrebou je v tomto prípade zásobovanie trhu tovarom, ktorý spĺňa kvalitatívne a bezpečnostné predpoklady stanovené právnymi predpismi). Prejednávanú vec je preto možné považovať za vec vyplývajúcu z obchodných vzťahov podľa § 261 ods. 2 Obchod, zák., ktorú podľa zákona neprejednávajú a nerozhodujú iné orgány, a preto je prejednanie podľa § 7 ods. 1 O.s.p. v právomoci súdu.

Náklady vykonanej skúšky predstavujú žalovanú istinu vo výške 2.292,- Sk, ktorú si žalobca voči žalovanému uplatnil faktúrou č. 336504 zo dňa 16.11.2004. Z obsahu spisu bolo ďalej preukázané, že žalovaný predaj pohonných hmôt spotrebiteľovi vykonával v súlade so svojim predmetom činnosti, ktorý má zapísaný v živnostenskom registri, v rámci predmetu podnikania, realizuje teda činnosť, ktorá sa stala predmetom kontroly orgánu žalobcu, a preto je aj osobou kontrolovanou napriek tomu, že čerpaciu stanicu prevádzkuje na základe mandátnej zmluvy o prevádzkovaní čerpacej stanice pohonných hmôt č. 112/O/01/2002, ktorú uzatvoril v postavení mandatára so spoločnosťou M. S., spol. s.r.o. - mandantom dňa 28.05.2002, do práv a povinností, ktorej neskôr vstúpila spoločnosť S., a.s.

Podľa zák. č. 128/2002 Z.z. za subjekt, ktorý je povinný k náhrade nákladov vzoriek a skúšok, označuje zákon „kontrolovanú osobu“ bez bližšej konkretizácie jej vzťahu k predávanému výrobku a rovnako i zákon č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa v ust. § 2 za predávajúceho označuje podnikateľa, ktorý spotrebiteľovi predáva výrobky, alebo poskytuje služby.

Podľa § 7 ods. 4 zák. č. 128/2002 Z.z. kontrolovaná osoba je povinná uhradiť náklady na overenie bezpečnosti a kvality výrobkov, ak ich deklarovaná bezpečnosť alebo kvalita nevyhovuje požiadavkám právnych predpisov.

Dokazovanie vykonané súdom prvého stupňa i dôkazy, ktoré sa nachádzajú v spise, jednoznačne preukazujú, že žalovaný bol kontrolovanou osobou, na základe čoho mu vznikla

i povinnosť uhradiť náklady za overenie bezpečnosti a kvality, pokiaľ táto nevyhovovala požiadavkám právnych predpisov. Žalovaný je fyzickou osobou, u ktorej spôsobilosť mať práva a povinnosti vzniká narodením (predpokladom pre ňu je právna subjektivita vo význame spôsobilosti mať práva a povinnosti podľa hmotného práva) a zaniká smrťou. Ak súd dospeje k záveru, že účastník nemá procesnú subjektivitu (túto skutočnosť si súd musí všímať aj bez návrhu po celý čas konania), ide o neodstrániteľný nedostatok konania a súd musí konanie zastaviť (§ 104 ods. 1 O.s.p.). Súd prvého stupňa konštatoval, že žalovaný nebol nositeľom práv a povinností tvrdených žalobcom, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania a z toho dôvodu návrh voči žalovanému zamietol s poukazom na § 19 O.s.p. K tomuto nesprávnemu záveru dospel prvostupňový súd zrejme z dôvodu, že nemal ujasnené podmienky a náležitosti týkajúce sa spôsobilosti byť účastníkom konania a otázku pasívnej legitímácie účastníka konania, ktorá vychádza z hmotného práva. Uvedené zmätočné odôvodnenie vykonané prvostupňovým súdom, odvolací súd odstránil konštatovaním, že žalovaný je fyzickou osobou, podnikateľom, počas celého konania má spôsobilosť mať práva a povinnosti, ako vyplýva z § 7 Obč. zák., a teda žalovaný má i procesnú spôsobilosť vyžadovanú podľa § 19 O.s.p.

Dokazovanie vykonané súdom prvého stupňa a listinné dôkazy obsiahnuté v spise jednoznačne preukazujú, že pracovníci Slovenskej obchodnej inšpekcie odobrali vzorku predávaného tovaru – benzínu na overenie bezpečnosti a kvality a táto vzorka nevyhovovala platným normám. Kontrolovanou osobou bol žalovaný, vzorka u neho odobratá norme nevyhovovala, na základe čoho mu vznikla povinnosť uhradiť náklady na overenie bezpečnosti a kvality výrobkov a z toho dôvodu odvolací súd rozhodnutie súdu prvého stupňa zmenil a žalovanému uložil povinnosť uhradiť žalovanú istinu i z úrokom z omeškania požadovaným vo výške 10% odo dňa nasledujúceho po splatnosti faktúry č. 336504, ktorým boli tieto náklady žalovanému účtované a ktorou bol žalobcov nárok voči žalovanému uplatnený. O úroku z omeškania súd rozhodol podľa § 369 a § 502 Obchod. zák. s tým, že úroky účastníkmi neboli dohodnuté a žalobcom uplatnenú výšku vzhľadom na poznatky zo svojej doterajšej rozhodovacej praxe, považoval odvolací súd za primeranú, ktorá nie je v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku.

O trovách prvostupňového a odvolacieho konania súd rozhodol podľa § 142 ods.1 O.s.p.

Generálny prokurátor Slovenskej republiky podal proti rozsudkom na základe podnetu žalovaného mimoriadne dovolanie podľa § 243f ods. 1 písm. a/ a § 237 písm. a/ O.s.p. a navrhol napadnuté rozsudky zrušiť, konanie zastaviť a vec po právoplatnosti postúpiť S., I. so sídlom v B. pre B. (§ 243b ods. 3 O.s.p.).

Z odôvodnenia dovolania vyplýva, že žalovaný podal podnet GP SR na preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia súdov. Postupom a rozhodnutiami okresného a krajského súdu bol podľa názoru dovolateľa porušený zákon. Poukázal na znenie § 1, § 2, § 3 O.s.p. a najmä § 7 ods. 1 O.s.p., podľa ktorého v občianskom súdnom konaní súdy prejednávajú a rozhodujú spory a iné právne veci, ktoré vyplývajú z občianskoprávných, pracovných, rodinných, obchodných a hospodárskych vzťahov, pokiaľ ich podľa zákona neprejednávajú a nerozhodujú iné orgány.

Poukázal na znenie § 7 ods. 2 O.s.p., podľa ktorého v občianskom súdnom konaní súdy preskúmajú aj zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy a zákonnosť rozhodnutí, opatrení alebo iných zásahov orgánov verejnej moci, pokiaľ ich podľa zákona neprejednávajú a nerozhodujú o nich iné orgány.

Podľa § 7 ods. 3 O.s.p. iné veci prejednávajú a rozhodujú súdy v občianskom súdnom konaní, len ak to ustanovuje zákon.

Podľa § 7 ods. 4 zákona č. 128/2002 Z. z. o štátnej kontrole vnútorného trhu vo veciach ochrany spotrebiteľa a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon 128/2002 Z. z.“) kontrolovaná osoba je povinná uhradiť náklady skúšok na overenie bezpečnosti a kvality výrobkov, ak ich deklarovaná bezpečnosť alebo kvalita nevyhovuje požiadavkám právnych predpisov.

Podľa § 12 zákona č. 128/2002 Z. z. na konanie podľa tohto zákona sa použije všeobecný predpis o správnom konaní, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 47 ods. 2 zákona č. 71/1967 o správnom konaní v znení neskorších predpisov výrok obsahuje rozhodnutie vo veci s uvedením ustanovenia právneho predpisu, podľa ktorého sa rozhodlo, prípadne aj rozhodnutie o povinnosti nahradiť trovy konania. Pokiaľ v rozhodnutí ukladá účastníkovi konania povinnosť na plnenie, správny orgán určí pre ňu lehotu; lehota nesmie byť kratšia, než ustanovuje osobitný zákon.

Týmito zákonnými ustanoveniami sa konajúce súdy dôsledne neriadili.

Odvolací súd pri rozhodovaní vychádzal z právneho názoru, že prejednávajúcu vec je možné považovať za vec vyplývajúcu z obchodných vzťahov podľa § 261 ods. 2 Obchodného zákonníka, ktorú podľa zákona neprejednávajú a nerozhodujú iné orgány, a preto je prejednanie podľa § 7 ods. 1 OSP v právomoci súdu. Tento záver odôvodnil tým, že hoci sa nejedná o typický záväzkový vzťah založený obchodnou zmluvou je nepochybné, že k vzniku a porušeniu právnej povinnosti došlo pri podnikateľskej činnosti žalovaného, v súvislosti s jeho činnosťou a s činnosťou žalobcu v oblasti kontroly kvality výrobkov, ktorá má charakter zabezpečovania verejných potrieb (verejnou potrebou je v tomto prípade zásobovanie trhu tovarom, ktorý spĺňa kvalitatívne a bezpečnostné predpoklady stanovené právnym predpismi).

Zo znenia § 7 ods. 4 zákona č. 128/2002 Z. z. vyplýva, že kontrolovaná osoba je povinná uhradiť náklady skúšok na overenie bezpečnosti a kvality výrobkov, ak ich deklarovaná bezpečnosť alebo kvalita nevyhovuje požiadavkám právnych predpisov.

Podľa § 12 zákona č. 128/2002 Z. z. na konanie podľa tohto zákona sa použije všeobecný predpis o správnom konaní, ak tento zákon neustanovuje inak.

Zo žiadneho ustanovenia zákona č. 128/2002 Z. z. nevyplýva, že by sa na konanie o náhrade nákladov skúšok na overenie bezpečnosti a kvality výrobkov, ak ich deklarovaná bezpečnosť alebo kvalita nevyhovuje požiadavkám právnych predpisov, mal použiť Občiansky súdny poriadok.

Podľa § 31 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) (ďalej len „zákon č. 71/1967 Zb.“) trovy konania, ktoré vznikli správne mu orgánu, znáša tento orgán. Trovy, ktoré v konaní vznikli účastníkovi konania, znáša účastník. Trovy, ktoré v konaní vznikli zúčastnenej osobe, znáša zúčastnená osoba.

Trovami konania v zmysle vyššie citovaného ustanovenia § 31 ods. 1 zák. 71/1967 Zb. sú všetky účelne vynaložené výdavky správneho orgánu, účastníka a ďalších subjektov, ktoré vystupujú v konaní, ktoré im vzniknú v súvislosti s určitým procesným úkonom v správnom konaní. Zo znenia ust. § 31 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. vyplýva, že v správnom konaní bez ohľadu na to, či začalo na podnet účastníka, alebo na podnet správneho orgánu vždy dochádza k ochrane verejných záujmov. Preto správny poriadok vychádza z toho, že trovy konania, ktoré vznikli správne mu orgánu, znáša tento orgán a trovy konania, ktoré vznikli účastníkovi, znáša tento účastník. To isté platí o nákladoch zúčastnenej osoby. Táto všeobecná zásada, ktorá vyplýva z odseku 1, je v ďalších odsekoch § 31 zákona č. 71/1967 Zb. rôznym spôsobom modifikovaná. Významnú úlohu v tomto smere zohrávajú osobitné predpisy v prípade, že špeciálnym spôsobom upravujú povinnosť znášať trovy konania (trovy konania znáša výlučne správny orgán; niektoré trovy konania – napr. na znalecké posudky, laboratórne skúšky – sa presúvajú na účastníka; povinnosť uhradiť trovy konania, ktoré znášal správny orgán sa uloží účastníkovi konania – napr. paušálnou sumou v priestupkovom konaní).

V ustanovení § 7 ods. 4 zákona č. 128/2002 Z. z. je špeciálnym spôsobom upravená povinnosť znášať trovy konania, a to tak, že uhradiť náklady skúšok na overenie bezpečnosti a kvality výrobkov, ak ich deklarovaná bezpečnosť, alebo kvalita nevyhovuje požiadavkám právnych predpisov, je povinná kontrolovaná osoba. V danom prípade ide o trovy konania, ktoré sa presúvajú na účastníka konania. Výsledky skúšok na overenie bezpečnosti a kvality výrobkov sú súčasťou materiálu, ktorý zhromaždil orgán kontroly, vnútorného trhu pri kontrole vnútorného trhu. Na základe tohto materiálu sa na podnet správneho orgánu začína konanie o uložení pokuty. Povinnosť nahradiť trovy konania sa ukladá rozhodnutím (ust. § 47 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb.). Rozhodnutie o trovách správneho konania, nemusí byť súčasťou rozhodnutia správneho orgánu vo veci samej; správny orgán ho môže vydať aj po rozhodnutí vo veci samej. (Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29.05.2002 sp. zn. So 203/2001).

V danej veci ide o rozhodnutie o trovách správneho konania (vzťah žalobcu a žalovaného je vzťahom administratívno-právnym), teda uvedená vec nie je sporom, či inou právnou vecou, ktorá vyplýva z občianskoprávných, pracovných, rodinných, obchodných a hospodárskych vzťahov, ktorú by v zmysle ust. § 7 ods. 1 OSP prejednávali v občianskom súdnom konaní. Uvedená vec nie je ani inou vecou v zmysle ust. § 7 ods. 3 OSP. Zo žiadneho ustanovenia zákona č. 128/2002 Z. z. nevyplýva, že by na konanie podľa ust. § 7 ods. 4 zákona č. 128/2002 Z. z. bol príslušný súd.

Z vyššie uvedeného vyplýva, že konajúce súdy rozhodli vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, teda v konaní došlo k vade uvedenej v ust. § 237 písm. a/ O.s.p., čím je daný dovolací dôvod podľa § 243 f ods. 1 písm. a/ O.s.p.

Nesprávnym posúdením veci sa rozumie omyl súdu pri aplikácii práva na zistené skutkové zistenia. O omyl v aplikácii práva ide vtedy, ak súd použil iný právny predpis, než ktorý použiť mal, alebo síce použil správny právny predpis, ale ho nesprávne vyložil. V konkrétnom prípade konajúce súdy aplikovali nesprávny právny predpis – OSP – v dôsledku čoho vec následne nesprávne právne posúdili (§ 243f ods. 1 písm. c/ O.s.p.).

Vzhľadom na splnenie podmienok uvedených v ustanovení § 243e ods. 1 v spojení s § 237 ods. 1 písm. a/, s poukazom na ustanovenie § 243f ods. 1 písm. a/, c/ považuje dovolateľ mimoriadne dovolanie za dôvodne podané a navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky označené rozsudky zrušil, konanie zastavil a po právoplatnosti uznesenia vec postúpil Slovenskej obchodnej inšpekcii, Inšpektorátu Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Bratislave pre Bratislavský kraj (§ 243b ods. 3 OSP).

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods.1) prejednal mimoriadne dovolanie Generálneho prokurátora Slovenskej republiky podané v súlade s ust. § 243e v spojení s § 243f ods. 1 písm. a/, c/ O.s.p. bez nariadenia pojednávania (§ 243 ods. 1 a zistil, že dovolanie podané v zákonnej lehote (§ 243g) je dôvodné.

Z obsahu mimoriadneho dovolania podaného Generálnym prokurátorom Slovenskej republiky vyplýva, že bolo podané podľa § 243e ods. 1 a § 243f ods. 1 písm. a/, c/ O.s.p.

Predmetom dovolacieho konania je posúdenie, či rozhodovanie o predmetnej veci podľa § 7 O.s.p. patrí do právomoci súdu.

Podľa § 7 O.s.p. v občianskom súdnom konaní súdy prejednávajú a rozhodujú spory a iné právne veci, ktoré vyplývajú z občianskoprávných, pracovných, rodinných, obchodných a hospodárskych vzťahov, pokiaľ ich podľa zákona neprejednávajú a nerozhodujú o nich iné orgány. V občianskom súdnom konaní súdy preskúmavajú aj zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy a zákonnosť rozhodnutí, opatrení alebo iných zásahov orgánov verejnej moci a rozhodujú o súlade všeobecne záväzných nariadení orgánov územnej samosprávy vo veciach územnej samosprávy so zákonom a pri plnení úloh štátnej správy aj s nariadením vlády a všeobecne záväznými právnymi predpismi ministerstiev a ostatných ústredných orgánov štátnej správy, pokiaľ ich podľa zákona neprejednávajú a nerozhodujú o nich iné orgány.

Právomoc súdu na rozhodovanie o uplatnenom právnom vzťahu závisí od obsahu (materiálno-právneho aspektu) daného právneho vzťahu a nie od okolnosti, či právny predpis upravujúci tento vzťah je z legislatívneho hľadiska súčasťou toho-ktorého súkromnoprávneho odvetvia práva (formálny aspekt).

V preskúmvanej veci nejde o vzťah podliehajúci pod právomoc súdu, nakoľko zákon č. 128/2002 Z.z. neustanovuje, že o nárokoch vyplývajúcich z tohto predpisu, rozhodujú občiansko-právne súdy, naopak ust. § 12 tohto zákona ustanovuje, že na konanie sa použije všeobecný predpis o správnom konaní, ak zákon neustanovuje inak. Z uvedeného zákona však nevyplýva, že by na konanie podľa zákona, teda i náhradu nákladov v prípade negatívneho výsledku vykonaných skúšok, bolo potrebné použiť iný právny predpis.

Občiansky súdny poriadok vymedzuje právomoc súdov t.j. zákonom vymedzený rozsah otázok, ktorý je oprávnený riešiť, v ustanovení § 7. Danosť súdnej právomoci je jednou

z procesných podmienok, ktorej splnenie súd musí vždy skúmať ex offio, v každom štádiu konania a na každom stupni rozhodovania. Nedostatok právomoci je neodstrániteľnou podmienkou konania (§ 104 ods.1 O.s.p.). Ak súd zistí, že nie je daná jeho právomoc na prejednanie a rozhodnutie veci, uznesením konanie zastaví a vec po právoplatnosti postúpi príslušnému orgánu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky na základe uvedených skutočností podľa § 243b ods. 3 O.s.p. napadnuté rozsudky zrušil a konanie zastavil. Vec bude po právoplatnosti tohto uznesenia postúpená Slovenskej obchodnej inšpekcii, Inšpektorátu Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Bratislave pre Bratislavský kraj.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 29. januára 2009

**JUDr. Jana Zemaníková, v .r.
predsedníčka senátu**

Za správnosť vyhotovenia: Zuzana Štofániková